

*Ku Mars i Madlavning
for mandfolk*

Søren skubbede indkøbsvognen frem med underarmene. Bøjede sig ind over den, sænkede hagen og kiggede på indkøbslisten i sin hånd. Flere steder var den fedtet efter en hel dag i lommen sammen med en halv P-tærte. Han trak ind til siden og tog listen helt op til øjnene. Klemte dem sammen. Margareta havde skrevet det hele ned til ham efter sidste time. Skrevet og snakket og skrevet og snakket, så hurtigt og længe, at han slet ikke havde bemærket før nu, hvor slynget og utydelig hendes skråskrift var.

“Marc!”

En mand helt henne ved kølediskene kiggede op, og Søren forstod, hvor højt han var kommet til at sige det.

“Marc!” kaldte han igen og glattede listen ud.

For et stykke tid siden havde han læst forskert på et skilt inde på tankstationen. Han og hans makker skulle købe noget til frokost. Rabatter var blevet til patter.

“Der er vist en, der får for lidt.”

Hver eneste dag siden havde hans makker nævnt det og peget på skiltet.

“Kan du huske, hvad du troede, der stod der, hva?”

En dag havde makkeren taget et par briller fra stativet ved kassen.

“Du kunne vist godt bruge sådan nogle.”

Han satte dem op i håret på Søren, mens han var ved at betale for sin sandwich.

“Nøj, hvor de klæder dig!”

Søren havde forsøgt at vappe til hans hånd. Brillernerne var faldet på gulvet. Gik i stykker.

“Ramte jeg lige et ømt punkt der, hva’?”

Og så makkerens latter.

“Hva’? Ramte jeg lige et ømt punkt, hva’? Hva’? Hva’?”

Ekspedienten ville have ham til at betale for brillernerne. Hundrede kroner lige ud ad vinduet. De tog hen og dampede et hus for væggelus bagefter og talte ikke sammen resten af dagen.

“Hvor er du henne, Marc?”

Det var fredag sidst på eftermiddagen. Bilka var et mylder. Søren kiggede sig omkring, men Marc var ikke til at få øje på. Han var løbet væk i samme øjeblik, de var nået ind i den store hal. Søren kørte rundt med vognen og prøvede at finde ud af, hvilken retning han skulle kalde i, for at det blev hørt. Der var så mange lyde. Musik og udsugningsanlæg og babygråd. Skænderier mellem ældre ægtepar, der ikke kunne beslutte sig for, hvilken vin der passede bedst. En stemme fra en demonstrationsvideo på en skærm forklarede om en ny slags kombineret sko og moppe, som ville revolutionere rengøringen i ethvert hjem. Et fejludkald i højtalerne. Summen og trampen. Søren råbte igen, mens han bevægede sig frem med vognen.

“Verdens bedste far?”

Der blev spurgt inde fra en af gangene med legetøjshylder. Søren drejede vognen og fandt endelig Marc, der stod med en lille plastikdums i hænderne.

“Du må ikke løbe væk.”

“Verdens bedste far?” spurgte han igen. “Må jeg ikke godt få den her?”

“Nej,” sagde Søren. “Stil den på plads igen.” “Please, så er du verdensbedstefar.”

“Du kan selv være bedstefar,” sagde Søren. “Man kan ikke få noget hver gang.”

Han tog dimsen ud af hånden på Marc og satte den ind på en hylde.

“Den stod altså ikke der, far.”

“Hvor stod den så?”

“Her,” sagde Marc og flyttede den en række længere ned til et prisskilt med et alt for højt beløb.

“Tænk, de kan være bekendt at tage så meget for sådan en lille klump plastiklort.”

“Det er ikke lort.”

Marc fulgte efter Søren ud i den brede gang.

“Bliv helt tæt på mig,” sagde han og trak Marc ind til sig.

“Det er bare Bilka, far.”

“Ja, men her er mange mennesker.”

“Det er, fordi de fejrer fødselsdag.”

“Det gør de for helvede hver eneste dag året rundt,” sagde Søren og rakte listen til Marc. “Hvad står der?”

“Kan du ikke selv læse det?”

“Jo, selvfølgelig kan jeg det, men det er vigtigt, at du også øver dig lidt en gang imellem.”

“Jeg øver mig da hele tiden.”

“Hvad står der så?”

“Vær nu lidt tålmodig, far, det er faktisk svært at se med de bogstaver ... salmiakker, blomster, lys!”

“Står der det?” spurgte Søren.

“Ja.”

“Læs lige igen for en sikkerheds skyld.”

Marc mund bevægede sig, mens han stavede og stammede.

“Servietter,” sagde han så. “Ikke salmiakker.”

“Det er lidt vigtigt, at du ikke siger det forkerte.”

“Det er, fordi der er lort på sedlen,” sagde Marc.

“Det er bare chokolade,” sagde Søren.
“Lad os finde nogle servietter.”

“Får du gæster?” spurgte Marc.

Søren rystede på hovedet.

“Plejer jeg at have huset fyldt med gæster, når jeg har dig?”

“Du bruger bare aldrig servietter normalt.”

“Jo, jeg gør da så.”

“Lad være med at blive sur,” sagde Marc.

“Det kunne være, at der kom nogen og besøgte dig, når jeg er taget hjem på søndag.”
“Hjem?”

“Hjem til mor.”

Marc klatrede op på vognens understel og lænede sig ind over de varer, Søren allerede havde fundet. Øjnene, fregnerne, den smalle mund. Han lignede Tenna sådan. Bøllehatten sad presset ned over de store krøller. Den faldt ned i vognen.

“Hvad står der?” spurgte Søren og gav ham bøllehatten på igen.

“Vin, salte fisk, skrabere.”

Søren standsede vognen under skiltet, hvor der stod *Hygiejne*. Han tog en pose skrabere, kom den i vognen og fik øje på parfumerne. Han tog en af flaskerne op og trak låget af. Sprøjtede lidt ud på håndryggen og strakte den frem mod Marc.

“Hvad synes du?”

“Skal jeg være ærlig?”

“Er du ikke altid det?”

Marc nikkede.

“Den lugter ad helvede til.”

“Nååå,” sagde Søren og fandt en ny.

“Hvad med den her?”

“Meget bedre.”

Han lagde den ned i vognen, og Marc vendte sig mod ham.

“Men far, må jeg ikke også nok få et eller andet?”

“Jo, en røvfuld og en gammel avis,” sagde han og grinede, mens en dame gik langsomt

forbi dem. Der lå et bundt påskeliljer som det eneste i hendes vogn. Hun kiggede meget længe. Først på Søren, så på Marc, der var løbet hen for at få smagsprøver hos en mand med en hat udformet som en rød pølse. Så begyndte kvinden at trække sin vogn baglæns, til hun standsede lige ud for deres.

“Er du drengens far?”

Søren klemte øjnene sammen for at se, om det var en, han kendte.

Hun havde en hvid denimvest på. Kort strithår. Et ID-kort sad i hendes buksekant. Kommunen havde detektiver. Han havde læst om det på nettet. De holdt øje med folk på kontanthjælp. Folk på kontanthjælp og ved mistanke om vold i hjemmet.

“Det er ikke, fordi jeg vil blande mig,” sagde hun.

“Det er bare noget, vi siger for sjov,” sagde han.

“Hva’ba’?” Hun smilede forsigtigt.

“Det med at få en røvfuld,” sagde Søren og kløede sig på hagen.

“Jo, ja, jo, nej,” sagde hun. “Jeg blev bare lige lidt opmærksom på din søn.”

“Hvad med ham?”

“Jeg kunne ikke undgå at bemærke, at han har, hvad der godt kunne ligne ansatser til skæv ryg.”

“Der er sgu ikke noget som helst skævt ved ham.”

“Det kan blive noget, man kommer til at slås med resten af livet,” sagde hun. “En mindre skoletaske ville være en god idé.”

“I kan spare jeres kræfter på at rende rundt og udspionere mig,” sagde Søren og var alle-rede på vej videre, da hun sagde noget mere. “Nej, undskyld,” sagde hun. “Nu tror jeg, vi går fejl af hinanden.”

Hun så ud, som om det var hans tur til at sige noget, men han kunne ikke regne ud hvad.

“Jeg er ergoterapeut,” sagde hun.

Igen det forsigtige smil.

“Det behøver vel ikke at gå ud over andre,” sagde han.

“Jeg arbejder med genoptræning oppe på sundhedscenteret,” sagde hun. “Og så synes jeg bare ikke, jeg kunne lade være med at sige det.”

“Og ved du, hvad jeg synes?”

Hendes øjne skøjtede rundt mellem hyl-derne.

“Jeg synes, du skulle tage at blande dig fuldstændig udenom.”

Søren stirrede intenst på hende, til hun forsvandt ned ad rækken med mel.

Marc kom løbende tilbage og rakte ham en smagsprøve på en ostegriller. Søren stoppede den lille træstick i munden.

“Velafstemt, stærk aroma,” sagde Marc. “Godt knæk og masser af kød.”

Han talte med smagsprøveudvalgetens stemme.

“Alt i alt,” sagde Marc. “Perfekt til hygge-lige sommeraftener, og dem går vi jo snart for alvor i møde.”

“De er da meget gode,” sagde Søren.

“Ja, ikke?” sagde Marc. “De er bedst i test.”

“Sæt dig op,” sagde Søren.

Marc klatrede op i vognen tog hænderne frem, som om han styrede et rat. Søren kørte videre gennem Bilka. Han holdt udkig efter ergoterapeuten og fandt hende to hyl-der fremme. Der stod hun foran en sektion med bageudstyr udviklet af en, der var kendt fra TV. Søren trillede vognen langsomt derned.

“Hvad var det, du kaldte far tidligere?” hviskede han til Marc.

“Det kan jeg ikke lige huske,” sagde Marc.

“Jo, kom nu,” sagde Søren endnu lavere.

“Hvad er det, du synes, jeg er?”

“Du er så mange ting,” sagde Marc.

Søren kørte tættere på ergoterapeuten med vognen. Hun holdt en silikoneform til muffins i hænderne. Den blævrede let.

“Hvad kigger du på?” spurgte Marc.

“Jeg kigger da ikke på noget,” sagde Søren.

“Jo, du gør,” sagde Marc.

Søren fandt papiret i lommen. Kvinden drejede kroppen til siden og fik øje på dem.

“Halløjsa,” sagde hun og smilede til Marc.

“Nej,” sagde Søren. “Her var vist alligevel ikke noget, vi skulle have.”

Han kørte hurtigt tilbage ud på den brede gang, hvor han måtte stoppe op og vente på, at en karavane af indkøbsvogne passerede, før de kunne fortsætte gennem butikken.

“Hvem var det?” spurgte Marc.

“Det var sgu ikke nogen, jeg kendte,” sagde Søren.

“Hun sagde da halløjsa til dig,” sagde Marc.

“Det hørte jeg ikke,” sagde Søren og rakte ham listen igen.

Han rev varen ned fra hylderne, mens Marc læste op fra listen. En pakke smør, piskefløde, frosne miniflutes, chips. De gled videre gennem butikken.

“Hvad har du ellers gået og lavet?” spurgte Søren.

“Bare skole,” sagde Marc nede fra vognen.

“Og hvad med efter skole?”

“Ikke rigtig noget.”

“Ikke noget?”

“Nej.”

“Noget har du vel lavet i to uger?”

“Ikke rigtigt,” sagde Marc og kiggede på listen: “Nye kartowler.”

“Det er henne ved indgangen,” sagde Søren. Han sukkede og begyndte at køre hele vejen tilbage til grøntsagerne. Fandt kartoflerne. Fyldte en pose og vejede dem. Trykkede et prismærke ud af den lille maskine og satte det på siden af posen.

“Alle andre bruger klistermærket til at lukke posen,” sagde Marc.

“Gør de dét?”

“Ja,” sagde Marc. “Det er ret smart.”

“Så er det da godt, du har en far, der kan så mange andre ting,” sagde Søren. “Er der andet, vi skal have her?”

“Salat og estragon,” læste Marc med tryk på o.

“Estragon!” sagde Søren.

“Estragon,” sagde Marc.

“Står der ikke også noget om jordbær?”

Der var ikke nogen danske endnu. Han tog en bakke fra Mallorca. Marc trak sine

fødder lidt tilbage for at gøre plads i vognen.

“Og hvad er det næste?” spurgte Søren.

“Anti,” læste han højt.

“Anti hvad?” spurgte Søren.

“Er der ikke noget, der hedder antibiotika?” spurgte Marc.

“Det er i hvert fald ikke dét,” sagde Søren.

“Ansjoser?”

“Nu gætter du vist.”

Søren tog sedlen ud af hånden på ham og forsøgte selv, men ordet gav ingen mening. Han kløede sig i håret.

“Hvad er antibiotika overhovedet?” spurgte Marc.

“Det var sådan noget, jeg fik, dengang jeg kom til skade med min fod.”

“Medicin?”

“Ja.”

“Hvorfor sagde du så ikke bare det?”

“For at du skulle have noget at spørge om,” sagde Søren.

Ude i midtergangen sad en ungarbejder på hug. Hun var i gang med at åbne en papkasse med en hobbykniv.

“Undskyld,” sagde Søren og holdt sedlen frem foran hende. “Kan du se, hvad der står her?”

“Entrecoter,” sagde hun og pegede. “Så skal I hen til slagteren.”

Søren kørte hurtigt videre.

“Tak for hjælpen,” råbte Marc.

De skulle tilbage samme vej, som de kom fra. Gensynet med rækkerne af legetøj fik Marc til at begynde på en sang. Den var fra en tegnefilm, som de alle sammen havde været inde at se for snart længe siden.

De nåede frem til køledisken med kød. Han tog tre af de dyreste bøffer fra Bilkas egen slagter. Han fik øje på nogle bøtter med færdiglavet bearnaise lavet *av stjärnkocken Erik*. De stod i høje stabler på delikatessens disk. Kostede en halvtredser stykket. Hvis noget skulle gå galt, tænkte Søren, men det skulle det

ikke. Det ville det ikke. Kursus i madlavning for mandfolk havde været i otte uger. Han havde stået i hjemkundskabslokalerne oppe på skolen hver tirsdag, var kørt direkte efter arbejde for ikke at misse noget. Deltagerne havde været en blanding af fraskilte og mænd, der var blevet sendt derhen af deres koner.

Første gang havde de lært det mest basale. Grej og hygiejne, alfa og omega. Anden gang, hvordan man sætter en kasserolle på et blus, fylder den med havregryn, et lille drys salt.

“Og på få minutter har man en nærende morgenmad.”

Tredje gang havde de kogt æg og sået deres egen karse i opskårne mælkekartoner.

“I får dem med hjem bagefter, så kan de rigtigt stå der og vække både glæde og motivation.”

De havde terpet kostrådene. Lært, at der fandtes juliennejern. Haft besøg udefra af en kvinde fra et firma, som solgte plastik-beholdere i alle størrelser. De havde lavet deres yndlingsmørrebrød, var nået omkring

det italienske køkken og en flig af det vegetariske.

“Som har meget mere at byde på, end jeres fantasi rækker til at forstå.”

Hver tirsdag i otte uger for at nå frem til det afgørende øjeblik, hvor de skulle sammensætte deres egen toretters menu.

“Så oprandt den store dag!”

Steak med bearnaisesauce og kartoffelbåde og jordbær med fløde var desværre ret så dyre sager, men Margareta havde netop lavet ændringer i programmet for næste sæson, så det kunne lige akkurat gå op med budgettet. Og hun havde rost hans præstation. Så forbløffende enkelt og alligevel kunne hun ikke forestille sig, at nogen på denne planet ikke ville blive imponeret af sådan en servering.

“Du kan roligt være stolt af dig selv. Wauw. Sikke en udvikling, Søren!”

Han fik et diplom med hendes underskrift i bunden.

“Så vil jeg ellers bare ønske dig held og lykke med dit videre liv.”

De gav alle sammen hinanden et velfortjent bifald og sagde tak for denne gang.

Et par stykker bad ham om at hilse fruene, det skulle han gøre, de måtte endelig også hilse den anden vej. Søren blev stående i hjemkundskabslokalet, efter de andre var gået. Margareta skrabede en andens brændte kyllingestykker ned i en skraldespand. Der var noget, han gerne ville spørge om, hvis hun ikke var for træt. Hun blev aldrig træt, når det kom til gode gerninger, og skrev hellere end gerne en indkøbsedel for ham, gennemgik hellere end gerne tilberedningen af en bearnaise én gang til for prins Knud. *Slip aldrig øjnene fra gryden. Vær generøs med smørret. Pisketeknikken er alt!*

“Det er mors livret,” sagde Marc.

Søren lod bøtterne med færdiglavet bearnaise stå og kørte videre gennem butikken.

“Selv pizza med bearnaisesovs elsker hun,” sagde Marc. “Men jeg synes, det smager ulækkert.”

“Synes du?”

“Ja,” sagde Marc. “Men ikke lige så ulækkert, som dengang du lavede de flødekartofler, der var helt rå indeni.”

“Så er det da godt, at jeg har været på kursus,” sagde Søren. “Kan du se, hvad der står der til sidst?”

Han rakte listen frem mod Marc, der svarede hurtigere, end det var muligt at nå at læse det.

“Rørsukker.”

Søren kørte hen og tog et kilo.

“Er der mere?” spurgte han.

“Ja, der er en sidste ting,” sagde Marc og stavede sig igennem det sidste punkt på listen. “Pla-stik-dra-ge.”

“Så skidt da,” sagde Søren.

Marc kravlede op af vognen og tonsede tilbage gennem butikken med sin skoletaske hoppende bag sig.

Vognen var spækket og toppet. Søren stillede sig i kø til kassen. Kunden foran ham lagde en skiller på båndet, så han kunne begynde at lægge varerne op. Marc kom styrtende

tillbage. Zigzaggede gennem alle de andre i køen og lagde sin drage op på båndet, lige før ekspedienten blev færdig med at scanne.
"Far?"

Søren rystede på hovedet og mærkede på sin lomme. Den lå der stadig. En tyk kuvert dækket til med kuglepensstreger på forsiden. En strøg for hver af de dage, han var taget direkte fra arbejde hen for at hjælpe Eivind med nedrivningen af et hus, han havde købt, og for hver af de dage syv hundrede kroner kontant.

Marc prikkede ham på skulderen.

"Ikke lige nu," sagde han og tog et par sedler op af kuverten.

Ekspedienten holdt dem op mod lyset. Vendte og drejede dem et par gange, før hun lagde dem ned i kassen og gav ham byttepen- gene. Så trillede han hen for enden af båndet og begyndte at pakke i poser.

"Se," sagde Marc og nikkede ned mod køen bag dem. Der stod ergoterapeuten og pillede ved elastikken om det lille bundt påskeiljjer.

En anden kunde lod hende komme foran, hvis hun ikke skulle have andet. Hun lagde dem op på båndet og betalte hurtigt.

"Fortsat rigtig god aften til dig," sagde hun til ekspedienten.

"Lige over," sagde Marc højt.

Nu fik hun også øje på dem og smilede. Søren drejede hovedet mod sine poser, fik dem op i vognen og begyndte at trille vognen i retning mod udgangen.

"Nu bliver det godt at komme hjem," sagde de han.

Der kom ikke noget svar.

"Det kan være, vi skal se en film?"

Stadig ikke noget svar.

Søren vendte sig om. Marc sad på gulvet få skridt fra kassen. Han havde trukket bøllehatten lidt ned over sin pande. Søren lod vognen stå, gik hen og satte sig på hug foran ham.

"Hvad er der i vejen?" spurgte han.

"Jeg vil ikke hjem," sagde Marc.

"Det er vi da nødt til," sagde Søren. "Man kan ikke blive i Bilka for evigt."

“Jeg kan,” sagde Marc.

“Nej, det er der ingen, der kan,” sagde Søren. “De lukker om nogle timer, så bliver her helt mørkt og tomt.”

“Det er jeg ligeglåd med.”

“Kom,” sagde Søren.

Marc rystede på hovedet.

“Hvad er der i vejen?” spurgte Søren.

“Jeg kan ikke gå mere,” sagde Marc.

“Selvfølgelig kan du det, du har da et par ben,” sagde Søren. “Op med dig.”

Marc rykkede sig ikke.

Han græd og rystede på hovedet.

“Hvad med dragen?” spurgte Søren. “Den vil du vel gerne hjem og lege med?”

Marc rystede på hovedet.

“Så giv din skoletaske til mig,” sagde Søren.

Marc tog den af og gav den til ham. Søren tog stroppen over den ene skulder og løftede Marc op i vognen.

Musklerne spændte til i maven.

“Det er vist godt, du ikke har en far, som sidder inde på et kontor hele dagen,” sagde han, og Marc nikkede.

Bagagerummet åbnede med et sus. Søren lagde poserne derind. Marc stod ved siden af ham. Han ventede vel på at få sin drage. Søren fandt den til ham i bunden af en af poserne, men Marc rystede bare uinteresseret på hovedet.

“Jeg vil gerne hjem,” sagde Marc.

“Det skal vi også nu,” sagde Søren.

Han lukkede bagagerummet og gik om til førersædet. I rummet i bildøren fandt han en grensaks og klippede toppen af pakken med plastikdragen. Så gik han tilbage til Marc og gav ham den lille figur.

“Sådan der!” sagde han.

Marc tog imod den. Søren duppede ham under øjnene med sin tommelfinger. Tåren fik fat i snavset fra hans fingre og trak et jordagtigt spor ned ad kinden.

“Det er ikke rart,” sagde Marc.

“Skal du have et knus i stedet?” spurgte Søren og lagde armene om ham, men Marc stod lige så stift som før.

“Jeg har et forslag,” sagde Søren. “Jeg har lidt ekstra penge, så vi kan gå ind og købe nogle flere af de figurer?”

Marc kiggede hurtigt op.

“Så kan du fylde hele vindueskarmen op med dem, når vi kommer hjem.”

Marc slap dragen helt.

“Jeg vil ikke hjem,” græd han, og gråden blev til skrig. Han lagde sig ned bag ved bilen og stampede fødderne i asfalten. Sagde det igen og igen. “Jeg vil ikke hjem!”

“Hvad vil du så?” spurgte Søren.

“Hjem til mor.”

“Det ville også være nemmere, hvis mig og mor stadig boede sammen,” sagde Søren. “Men du ved jo sikkert godt, at den aften, hun kørte, der blev vi lidt uvenner.”

“Det er, fordi du har et temperamentsproblem,” skreg Marc. “Og laver psykisk vold og råber, og det er mindst lige så slemt!”

“Hvad siger du?” sagde Søren.

Marc skreg højt og skingrende.

“Vi blev bare uvenner,” sagde Søren. “Det bliver alle voksne en gang imellem. Men nu fik jeg lige en god idé!”

Søren måtte hæve stemmen, for at Marc kunne høre det gennem sine hyl.

“Når du bliver hentet på søndag,” sagde Søren. “Så kunne vi jo prøve at spørge mor, om hun ikke vil med ind at sige hej i stedet for at blive siddende ude i bilen, så laver jeg lidt mad til os, og så hygger vi os alle sammen, hvad siger du til det?”

Marc stoppede med at græde og kiggede op på ham.

“Men mor henter mig jo ikke på søndag.”

“Selvfølgelig gør hun det,” sagde Søren.

“Bare rolig, min skat.”

Marc tørrede øjnene i ærmet.

“Nej,” sagde Marc. “Det er Dennis, som kommer og henter mig.”

“Dennis?” spurgte Søren.

“Ja,” sagde Marc, som var blevet rolig igen.

“Hvem er det?” spurgte Søren.

“En, vi kender,” sagde Marc.

Han rejste sig op fra jorden, samlede sin bøllehat op, lagde dragen ned i den og tog den på hovedet igen.

“Dennis,” sagde Søren, som om det var noget, der kunne spyttes ud af munden.

“Skal vi køre?” spurgte Marc.

“Så sæt dig ind,” sagde Søren og tog fat i den tomme indkøbsvogn. “Så går jeg lige hen med den her.”

En måge var i gang med et efterladt pølsehorn på parkeringspladsen. Snart fulgte flere. De kom svævende hen over ringvejen. Folk kom ud af Bilka slæbende på frugttræer og kasser med nyindkøbte havemøbler. Indkøbsvogne raslede mod asfalten. Søren kørte sin ind i skuret og fik klemt tyverer ud i første forsøg.

Bilen var altid let at finde. *Rotter-skægkræmøl – hurtig udrykning.* Det stod på siden af den, og ved siden af dét stod en kvinde med ryggen til og talte med Marc gennem vinduet.

“Det kan jeg godt se,” sagde hun. “Det bliver nok lidt besværligt i en lejlighed, ja. Nej. Det kan jeg godt forstå. Men nu ved du i hvert fald, at hvis du nogensinde bliver interesseret i lamaer, så findes der én, som hedder Vivian Marker, der har hele tre styks, man kan komme og kigge på!”

En håndtaske formet som en læbestift hvilede mod hendes hofte. Hun holdt påskeiljerne i den ene hånd. I den anden havde hun en tændt cigaret, som hun strakte så langt væk fra vinduet som muligt.

“Det kan blive noget, man kommer til at slås med resten af livet,” sagde Søren.

Hun kiggede op og fik øje på ham. Så skoddede hun mod asfalten. Hun lagde stumpen ned i et lommeaskebæger og lagde dét ned i tasken, før hun begyndte at gå hen til ham. Hun smilede og kiggede ned i asfalten.

“Dejlig dreng,” sagde hun uden at kigge op.

“Det er han,” sagde Søren.

Han gik et skridt forbi hende, hen mod bilen.

“Han var ved at rende ud på ringvejen,” sagde hun.

Søren vendte sig om.

“Der nåede heldigvis ikke at ske noget,” sagde hun med lav stemme. “Jeg var på vej hen til min bil, da jeg fik øje på ham, og så løb jeg efter ham.”

“For helvede i satan.”

“Jeg har talt lidt med ham,” sagde hun.

“Han sagde, at han skulle med en bus.”

Hun trak vejret så roligt, som om hun aldrig nogensinde havde grund til at hive efter det.

“Så spurgte jeg, hvor han skulle hen, og så svarede han, at —”

“Du kan tro fuldstændig, hvad du vil,” sagde Søren. “Men jeg har aldrig nogensinde gjort min dreng noget.”

“Nej,” sagde hun.

“Aldrig. Nogen. Sinde.”

“Det tror jeg heller ikke,” sagde hun. “Men de kan være hårde, de skiftedage.”

“Det kan de nemlig,” sagde han.

“Han var urolig for, om du ville blive sur på ham,” sagde hun. “Så jeg gav ham en —”

“Farvel,” sagde han.

“Farvel farvel,” sagde hun og rystede på hovedet.

Søren satte sig ind i bilen og tændte for motoren. Marc lod plastikdragen spy ild fra det udslåede handskerum. Han fik den til at flyve op og ned foran forruden. Det så ud, som om den vinkede.

Der lå en påskelilje ved gearstangen.